

РЕШЕНИЕ

№ 27369

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8656** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр. чл. 68 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Ц. В. К., ЕГН: [ЕГН], срещу заповед № 3286р-2436 от 10.07.2023г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 13123 от 24.02.2015г. по описа на 03 РУ – СДВР.

Жалбоподателят иска отмяна на отказа за снемане на полицейската му регистрация по № 13123 от 24.02.2015г. по описа на 03 РУ – СДВР, като се позовава на решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/ 2022 г. на СЕС.

В писмени бележки жалбоподателят твърди, че административният орган не е изпълнил задължението си да установи относимите факти към периодичната проверка, която той е задължен да извърши, за да прецени дали са налице основания за снемане на регистрацията. Твърди, че са налице съществени нарушения на административно производствените правила, довели до незаконосъобразност на акта, както и е налице нарушение на материалния закон. Сочи, че от датата на извършване на нарушението, за което е бил осъден, са изминали почти 10 години, а от влизане в сила на присъдата му на 22.08.2019г. са изминали повече от 5 години. Излага, че престъпленията, за които е осъден не са с изключително висока степен на опасност. Твърди, че присъдата от 2019 г. е единствена, както и няма образувани следствени

дела срещу него. Излага доводи, че липсват каквито и да е други данни, освен осъждането му, които да обуславят необходимост от продължаване на полицейската му регистрация. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР оспорва жалбата. В писмена защита излага доводи, че влезният в сила мотивиран отказ за снемане на полицейска регистрация е стабилен административен акт, наличието на който е отрицателна процесуална предпоставка за разглеждане на ново искане за издаване на такъв със същия предмет и страна. Твърди, че искането, по повод на което е образувано настоящето производство, е второ по ред със същите страни и предмет, няма данни за настъпили нови обстоятелства, които да налагат преразглеждане на вече постановения отказ. Сочи, че настъпилата реабилитация не е основание за снемане на направената полицейска регистрация, доколкото тя е настъпила по право, т.е. след изтичане на определен срок от време и настъпването и не се свързва с преценка на други обстоятелства относно личността на дееца. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатската защита.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че административното производство е било образувано по подадено от жалбоподателя Ц. В. К. искане вх. № 226000-16883/16.12.2022 г. по описа на 02 РУ СДВР за снемане на полицейската му регистрация под № 13123 от 24.02.2015г. по описа на 03 РУ – СДВР.

По заявлението е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено предложение рег. № 513р-36152/05.04.2023г. на директора на СДВР за отказ за снемане на полицейската регистрация.

В предложението са обобщени резултатите от проверката. Установено е, че процесната полицейска регистрация е извършена по преписка ЗМ 2301/13 по описа на 03 РУ - СДВР, за извършено престъпление по смисъла на чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК и по чл.216, ал.1 от НК.

С присъда от 08.06.2018 г., постановена по НОХД № 10084/2015г., влязла в сила на 22.08.2019г., СРС признава Ц. В. К. за виновен за извършено на 28.05.2013г. престъпление, поради което и на основание чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК и чл.54 от НК му налага наказание „лишавана от свобода“ за срок от 4 месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК съдът отлага изпълнението на така наложеното наказание с изпитателен срок от 3 години. Със същата присъда съдът признава Ц. К. за виновен за извършено на 28.05.2013г. престъпление, поради което и на основание чл.216, ал.1 от НК, вр. чл.54 от НК му налага наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца, като го оправдава по първоначалното обвинение за разликата до 600 лева посочени като обща стойност на повредените чужди движими вещи и за разликата до 675 лева като обща стойност на повредените и унищожени вещи, като на основание чл.66, ал.1

от НК отлага изпълнението на така наложеното наказание с изпитателен срок от 3 години. На основание чл.23, ал.1 от НК съдът налага най-тежкото от така определените наказания, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК отлага изпълнението на така наложеното наказание с изпитателен срок от 3 години. Присъдата е обжалвана пред СГС, образувано е ВНОХД № 1763/2019г. С решние № 730 от 22.08.2019г. постановено по ВНОХД № 1763/2019г., СГС потвърждава изцяло присъда от 08.06.2018г. по НОХД № 10084/2015г. по описа на СРС.

Предложено е да не се сменя полицейската регистрация № 13123 от 24.02.2015г., поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

С оспорената заповед № 3286р - 2436 от 10.07.2023 г., директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация № 13123 от 24.02.2015г., извършена на Ц. В. К. в СДВР, поради липсата на визираните в чл.68, ал.6 ЗМВР основания. В мотивите на заповедта е посочено, че осъждането с влязла в сила присъда не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Заповед № 3286р-2436 от 10.07.2023г. е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със заповед № 8121з-267/ 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи (стр.179), с която на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл.19, ал.4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

По отношение спазване на материалния закон и съответствие с целта му.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от

компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед.

От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл. 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 от ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация за лицето при условията на чл.86, ал.1, т.2 от НК. Тоест националната уредба дава на практика неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

Националната система от правни норми позволява, при определени предпоставки, извършената полицейска регистрация да бъде снета (заличена, унищожена). Предпоставките за снемане са изчерпателно изброени в чл.68, ал.6 от ЗМВР и между тях действително не фигурира настъпила реабилитация, нито възможност за заличаване на полицейската регистрация в случаите, в които наказателното производство за извършено престъпление от общ характер е приключило с осъдителна присъда. Тоест, прилагайки националния закон, ответникът достига до извод, че не е имал правна възможност за различен извод, водещ до снемане на регистрацията, нито е могъл да приложена друга от изброените в чл. 68, ал. 6 хипотези.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, с решение от

30.01.2024 г. по дело C-118/ 2022 г. на СЕС, съдът приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на съхраняване на данни да иска изтриването им, щом тяхното съхранение вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В цитираното решение на СЕС, т. 45, т. 70 и т. 71 се извежда, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване, предвид нормата на чл. 68 ЗМВР, следва да се приеме, че не е изпълнено, като единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В оспорваната заповед № 3286р-2436 от 10.07.2023г. на директора на Главна дирекция“ Национална полиция“ – МВР /ГДНП/ за отказ за снемане на полицейска регистрация, административният орган е извършил анализ на предпоставките по чл.68, ал.6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, като е счел, че не е налице нито едно от цитираните в текста законови основания по отношение на жалбоподателя за снемане на полицейската регистрация.

Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство пред действащото национално право, в случай на противоречие. При констатиране на такова противоречие между европейското и националното право, националният съдия е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. В случая това противоречие е установено и с решение на СЕС, с чието тълкуване съдът е длъжен да се съобрази.

В разглеждания случай обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на

лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/ 680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен. Ответникът, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени. С оглед спазване принципите на Директивата, независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Проверката за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР следва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, т. 1 - 5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението.

Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/ 2022 г. на СЕС, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на делото, искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски е основателно, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, Главна дирекция „Национална полиция“ МВР следва да се осъди да заплати разноски за внесена държавна такса в размер на 10 лева, а на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата и предвид представения

по делото договор за правна защита и съдействие за оказване на безплатна правна помощ в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА от адв. А. С., на последния се следва присъждане на адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 750 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I-во отделение – 64 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 3286р-2436 от 10.07.2023г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 13123 от 24.02.2015г. по описа на 03 РУ – СДВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на искането на Ц. В. К., ЕГН: [ЕГН] за снемане на полицейска регистрация № 13123 от 24.02.2015г., при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Национална полиция“ да заплати на Ц. В. К., ЕГН: [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 760 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева и внесена държавна такса в размер на 10 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.